

Concurs de Sant Jordi. 2024.

Textos Guanyadors de 1r de Batxillerat en llengua catalana.

“L’habitació blava” de Majda Boulbourki Aarab (1r BTX B)

Vaig obrir els ulls, estava a la platja: un lloc tranquil a on pots trobar-te amb tu mateixa només mirant la clara aigua de la mar. Corria per la vora de la mar amb en Nil, el meu únic amic. Estàvem gaudint d’un dia assolellat i calorós, fins que el Nil, va donar-se el primer capbussó i jo vaig decidir seguir-lo...

Durant un instant tot era negre i, per por, vaig tancar els ulls. En obrir-los, em trobava en una sala summament peculiar: era gegant, les altes parets estaven pintades d’un blau obscur que donava la sensació de tornar-se cada cop més fosc, però allò no era el més inusual de l’habitació... hi havia una porta diminuta a la part de dalt. Cada segon que passava, la poca llum que hi havia, anava desapareixent per culpa de l’enfosquiment de les parets i, a conseqüència, la porta cada cop es veia més difuminada. Vaig restar a terra, rendida, no podia fer res: la meua ment s’estava apagant al ritme de l’habitació... però, de sobte, la porta es va obrir i va donar pas a un raig de llum. Les parets s’anaven aclarint i jo em vaig poder posar dreta. A l’altre costat de la porta, hi havia una espècie d’ocell que va entrar i em va :

“Aquesta habitació és traïdora, qui et vulgui aquí no vol res bo per a tu, Dàlia”.

Massa preguntes i poques respostes, però una cosa tenia clara: podia confiar en aquell ocell. Vaig pujar al seu llom, va estendre les seves acolorides ales i va treure’m fora de l’habitació. En un no res estava sobrevolant una realitat completament única: animals i arbres estrambòtics que podien parlar i vivien en harmonia. Mai oblidaré com la diversitat que vivia en aquell món, feia de la imatge que estava veient, un record preciós que perduraria per sempre a la meua memòria.

L’ocell em va baixar al costat d’un arbre que estava parlant amb una fura, em vaig incorporar a ells; mai m’havia sentit tan còmoda en un grup.

Vaig continuar explorant pel meu compte fins a trobar-me amb en Nil. Estava enfurismat. No em va dirigir la paraula, només em va agafar del braç i va començar a guiar-me. Quan vaig adonar-me que era el que volia fer ja era massa tard...

Estava just a un peu de caure a l’habitació blava...

Vaig obrir els ulls, estava a la platja: un lloc a on pots trobar-te amb tu mateixa només mirant l’aigua. Estava completament sola, però, lluny de l’habitació blava, lluny d’en Nil, lluny dels meus mals pensaments...

“Una oportunitat més per viure” de Junjie Zhou (1r de BTX B)

De sobte, vaig obrir els ulls i em vaig adonar que havia tornat a la meua habitació de casa dels meus pares. Encara tremolava i suava per l'espant i la ràbia que vaig sentir, quan en l'última festa en un vaixell convocat per uns antics companys de l'institut, el meu marit m'ho va confessar tot. Es va casar amb mi pels meus diners i em va empènyer al mar per quedar-se amb la meua herència i anar a viure amb qui realment estimava. El mar estava glaçat i vaig començar a sentir que el cos em pesava. Just abans de perdre el coneixement vaig veure algú que s'acostava. Era en Guiem, un antic company de l'institut. Si no recordo malament, no es va casar durant tots aquests anys, i no sé per què, una persona amb qui no has parlat des de l'ESO, pot saltar al mar per salvar-te sense dubtar.

Em dic Anna, i he descobert que he tornat a l'any en que feia segon de batxillerat. En la vida anterior, avui era el dia que anava a l'institut per firmar el paper per deixar els estudis i treballar per poder pagar els somnis del meu xicot, el Pablo. Tot i que més endavant, a poc a poc vaig crear la meua pròpia empresa, no era el que realment volia. Ara que torno a poder viure la vida, no deixaria que tot això passés.

Aquesta vegada, viuré per a mi mateixa. Per aquest motiu, finalment no vaig firmar el paper per abandonar els estudis i el primer que vaig fer després de les classes va ser trencar amb en Pablo. No era la primera vegada que li ho deia, però ell, amb les seves mentides sempre aconseguia que jo el perdonés. Ara que hi torno a pensar, en aquells moments vivia com una pallassa. Aquesta vegada, després d'haver-ho viscut tot, ja no vaig caure en la seva, perquè quan el veia, només sentia nàusees.

Des que el vaig deixar, vaig centrar tot el meu temps en els meus estudis i sens dubte, pel meu esforç, vaig aconseguir entrar a la carrera del meu somni. L'estiu va passar volant, i va arribar el meu primer dia d'universitat. Anava corrents cap a classe, quan, de sobte vaig xocar amb un noi i vaig caure a terra. Em vaig sorprendre en veure-li la cara. Era en Guiem. Aleshores vaig dubtar, perquè en la vida anterior, ell no anava a aquesta universitat. Seria que ell també va tornar a néixer? Totes les meves sospites es van confirmar quan, amb un somriure, va dir-me a cau d'orella el nom de l'empresa que vaig fundar a l'altra vida. Em va donar la mà i em va dir:

- Felicitats, Anna. Sembla que ja estàs preparada per viure la teua nova història.

Concurs de Sant Jordi. 2024.

Textos Guanyadors de 1r de Batxillerat en llengua castellana.

“Un cohete de papel” de Majda Boulbourki Arab Primero de bachillerato B

“Tener una hoja, un bolígrafo e imaginación es una puerta a un nuevo universo dónde tú escoges las reglas. Y quién sabe, quizás algún día se haga realidad”. Estas eran las palabras que me dedicaba mi abuelo cuando volvía enfadada del colegio y que siempre he llevado conmigo...

Estaba bajando las escaleras para llegar a la clase de historia, cuando, de repente, se me pasó por la mente la fascinante imagen de mí junto a Liam, el chico más atractivo e inteligente del curso, en la fiesta de fin de año. Me emocioné tanto que se me pasó un poco el sueño; claro que ese escenario era bastante improbable, pero no imposible. Dentro de mi imaginación todo puede cobrar forma, ¿no?

Entré a clase y me senté donde lo hacía de costumbre: justo al lado de la ventana. Abrí el libro y dentro encontré un relato que había escrito tiempo atrás mientras me aburría en clase. Lo empecé a leer, estuve un buen rato con la vista focalizada en esas palabras y, cuando despegué los ojos del papel, mi alrededor ya no era el mismo. Seguía leyendo y mi entorno se iba adaptando a aquello que aparecía escrito en esas líneas. Tenía demasiadas preguntas, pero eso no me importaba...

¡Podía crear un mundo con tan solo una hoja y un lápiz! El miedo de poder perder este poder me llevó a continuar la historia: Liam y yo estábamos junto a un lago en una noche estrellada. El oscuro y despejado cielo se difuminaba con el embalse, las estrellas se veían reflejadas en la cristalina agua y, por un largo instante, sentí que estaba flotando en el cosmos, como un astro más, como una estrella más... Todo iba tal y como yo iba escribiendo hasta que Liam, sin motivo alguno, me empujó al lago. Había perdido mi poder... Cerré los ojos y, al abrirlos, estaba en el espacio, desplazándome a través de los diferentes cuerpos celestes a la velocidad de la luz hasta llegar a la Tierra... Llegué de nuevo al mundo real...

Todos mis compañeros me estaban mirando, no entendí el porqué hasta que dejé de lado mi voz interior y empecé a prestar atención a la del profesor... ¡Estaba leyendo mi historia en alto! Todo lo que había escrito sobre Liam... Salí disparada de clase, no pensaba volver en la vida a ese lugar ni volver a escribir en un papel aquello que se me pasara por la cabeza hasta que, por primera vez, las palabras de mi abuelo fueron más allá de un papel, un lápiz y mi imaginación.